

revizor
a kritikai portál

VÁROSMAJORI
SZÍNHÁZI SZEMLE
2019. június 11. – július 8.

8 város / 8 színház / 8 előadás
szakmai zsűri | közönségszavazás | blog | díjak
Legyen Ön is a Színházi Szemle nézője!

MAGYAR ENGLISH

Keresés

MEHET

REVIZOR PLUSZ SZÍNHÁZ ZENE KÖNYV FILM GYEREK KÉPZŐ TÁNC FESZTIVÁL TÉVÉ VIDEO ENGLISH

Főoldal / TÉR, IDŐ, ANYAG

TÉR, IDŐ, ANYAG

Artus: Kifordított szoba, avagy Embernövények a nappaliban
2008.07.14.

Az Artus új bemutatójára fokozottan érvényes, hogy megtekintése előtt bárminemű beszámoló elolvasása ellenjavallt: az a legszerencsésebb, ha a néző kapaszkodók és előzetes tudás nélkül lép be az előadás koherens, kívülről megbonthatatlan világába. RÁDAI ANDREA ÍRÁSA.

Réti Anna és Szász Dániel meztelenül, egy hatalmas dézsába derékig beásva, lehunyt szemmel állnak egymással szemben. Karjuk apránként csúszik le a virágkaróról, lassan egymásba fonódik. Egy másik virágcserepben palánták: karok és lábak hajladoznak a fény felé. Oldal István egy sötét tévé képernyőjével szemben üldögélve apró széket farag. Időnként meglocsolja, gyengéden letisztogatja az ember-növényeket, szétválasztja a már-már arcukkal is összesimuló példányokat, a karokat visszahelyezi a karókra. Aztán kezdődik minden előről.

Jelenet az előadásból. Fotó: Bozsits József

Némán lép a terembe Kocsis Gábor, és a nappali szőnyegét a nézők kíséretében a másik terembe viszi. Leül és vár. A „kifordított szobá”-ban háttorzongató terepasztal: sötét földdel megtöltött, négyzet alakú medence, közepén apró felhőkarcolók makettjeinek metropolisa. A medence körüli sávban hosszú pálcákra erősített apró, fehér babakútorok száza. Lassan megremeg a föld: a város alatt egy meztelen nő, egy ósanyaszerű alak (Nagy Csilla) fekszik. Teste, melyre a makettek vannak felerősítve, centiméterről centiméterre válik láthatóvá. Guggolva-kuporogva jut el a medence széléig, ahol apránként kiegyenesedik, és néhányszor megfordul a tengelye körül. Majd visszafekszik középre, és Kocsis Gábor - aki a szőnyegről lép a medencébe - visszatemeti. Távirányítóval ventilátorokat

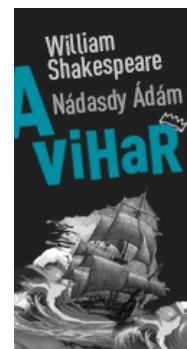
kapcsol be, mire a babakútorok hajladozni kezdenek.

A Ludwig Múzeum két termében, párhuzamosan zajló *Ember-növények a nappaliban* és *Kifordított szoba* első látásra emberanyagot felhasználó, szürreális installációknak tűnik. Ám a táncosok lassú elmozdulásaiból, apró mozzanatokból körkörös, egymásba csavarodó történések bontakoznak ki, melyek tér, idő és anyag tekintetében is elválaszthatatlanok egymástól.

A múzeum természettől való elidegenedettsége, steril, fehér falai és a fekete föld, az előadás civilizáció kívülre igyekvő képei között mérhetetlen ellentét feszül. Ugyanígy távol esik egymástól a nappali otthonossága és a másik terem, a „világ” szorongást keltő teljessége. Azonban a két tér számtalan ponton kapcsolódik egymáshoz, melyek között a kifordított szoba öre a szőnyeggel és a közönség vezetésével biztosítja az átjárást. A nappaliban farigcsáló férfi pedig talán valamelyik felhőkarcoló-makett lakója.

Az előadás alig hosszabb húsz percnél. A kifordított szobában megáll az idő, évezredek sűrűsödnek egy pillanatba. Amíg meztelen nő képében megmutatkozik a világ, amíg Nagy Csilla, akár a Föld, körbefordul tengelye körül, amíg hegyeket mozgat meg (egy göröngyöt helyez a medence sarkába), a kis házban lakó emberek számára csupán egy pillanat telik el (hiszen a jelenés alatt a ventilátor nem működik, s bútoraik is csak alig mozdulnak). Ugyanakkor mindkét teremben megmutatkozik az állandóság, a születés-teremtés és a visszaállítás körkörösége. A faragó férfi minduntalan visszahelyezi a karókra az embrenövény-kacsokat, s a másik terem öre régészhez illő alaposággal temeti vissza a nőt.

Két anyag, a föld és a fa visszatérő elem az előadásban. A kísérő zörejjene mintha fából ácsolt bárka recsegését idézné.

Az embernövényekből lesznek egyszer a fák, melyekből a faragó férfi majd széket, s növényeket fegyelmező karokat készít. A kifordított szoba fabútorai fákként hajladoznak.

A férfi magától értetődő természetességgel, gyengéden gondozza a növényeket. Viszont borzasztó kegyetlenségnek tűnik, amikor elválasztja egymástól az összefonódó karokat, hiszen a néző nem tud elvonatkoztatni a növények emberi formájától. Vajon a férfi miért ilyen vak? Mit látnak a lehuny szemű embernövények? Vajon tudatában vannak, hogy tétován egymáshoz közelednek?

És amikor éjszaka hazamegyünk, és bezárkózunk szobáinkba, már csak azt fogjuk látni, amit a nappali szoba rutinos lakója? Észre sem vesszük majd, hogy a világ felkel és megmutatkozik?

Szerző: **Rádai Andrea**

Cím: Kifordított szoba, avagy Embernövények a nappaliban, Koreográfus: Goda Gábor, Tánc: Bodóczy Antal, Gergely Attila, Goda Gábor, Kocsis Gábor, Nagy Csilla, Oldal István, Réti Anna, Szász Dániel, Téti Gáspár, Virág Melinda

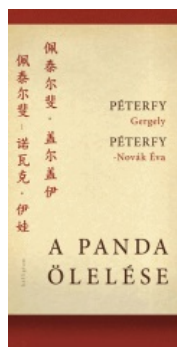
Megítélt támogatás: 1 800 000 Ft
Támogató: Táncművészeti Kollégium
Az előadás megvalósítására (2008)

 Címkék: [Artus](#), [Goda Gábor](#), [Ludwig Múzeum](#)

Elküldés e-mailben

Nyomatás

OPERATŐR
RÉSZLETEK >

20XVIII-20XIX
 MISKOLCI
NEMZETI
SZÍNHÁZ
Itt a helyem!

MAGUNKRÓL - ÜZENET A SZERKESZTŐKNEK - PARTNEREINK - KÖZHASZNÚSÁGI JELENTÉS
REVIZOR PLUSZ - SZÍNHÁZ - ZENE - KÖNYV - FILM - GYEREK - KÉPZŐ - TÁNC - FESZTIVÁL - TÉVÉ - VIDEÓ
CÍMKEFELHŐ - RSS - KERESÉS

MINDEN JOG FENNTARTVA. 2016. REVIZORONLINE.COM - IMPRESSZUM

DESIGN AND DEVELOPMENT BY **naiad**